

Det Anarkistiske Bibliotek

Individualisme og oprør

Renzo Novatore

Renzo Novatore
Individualisme og oprør
1922

benzinpaabalet.noblogs.org

da.theanarchistlibrary.org

1922

Der er visse som hævder at mennesket af naturen er et socialt væsen. Andre hævder at mennesket af naturen er antisocialt.

Jeg må indrømme at jeg aldrig har kunnet forstå hvad de egentlig mener med »menneskets natur«, men jeg har forstået at begge sider tager fejl, eftersom mennesket er socialt og antisocialt på samme tid.

Behov, trang, hengivenhed, kærlighed og sympati er de elementer som skubber det i retning af selskabelighed og forening.

Længslen efter uafhængighed og begæret efter frihed skubber det i retning af ensomhed og individualisme. Men samtidigt som individualismen fungerer og realiseres imod samfundet forsvarer samfundet sig imod dens angreb. Kri-gen mellem »samfundsisme« og »individualisme« er på den måde en krig som er frugtbar med vitalitet og energi. Men selvom individet er nødvendigt for samfundet, så er samfundet til gengæld nødvendigt for det.

Individualismen kunne umuligt eksistere hvis der ikke fandtes et samfund hvorimod den kunne bekræfte sig selv og leve, udvide og glæde sig.

* * *

Blandt menneskerne er rebellen den smukkeste skikkelse og det mest fuldendte væsen. Han forstår at være det potentielle redskab for sin viljes begær. Han forstår at lyde sig selv og at råde over sig selv, at bevare sig selv og at ødelægge sig selv. For rebellen er den som har lært hemmeligheden ved livet og kunsten at dø.

* * *

Den som falder i oprøret mod hver og en, sejrer til og med i sit fald.

Og at seje betyder at indgyde hendes tankes flamme og kaste hendes ideers lys på andre.

Men den faldne rebels mest ægte efterfølger er den som, i sit fald, forstår at gøre oprør selv mod den allerede faldne helts »oprør«.

* * *

Enhver som ønsker at oprørets ånd skal leve evigt må ønske at barnets oprør ikke bliver til faderens tyranni.

* * *

Hvis min far gjorde oprør mod min farfar for ikke at være en slave af den faderlige tro, så gør jeg oprør mod min far for ikke at være slave af den tro som fik ham til at gøre oprør.

Hvordan skulle det få min søn til at være i morgen, hvad jeg er i dag?

* * *

Kun fra ruinerne af alt hvad oprøreren har ødelagt kan det kreative geni blive født.

Men hvad forbereder det kreative geni om ikke et nyt oprør?

* * *

Jeg er enig med Nietzsche i at der aldrig har været behov for at udspørge en martyr for at lære sandheden at kende. Men lideskabelig styrke, vovet frækhed og behændig, kreativ vilje er skatte som kun kan arves fra geniet, rebellen og helten.

* * *

Jeg har set et geni »stjæle« og en idiot kaste en dødelig bombe på en statsminister.

Den første stjal for at kunne leve uafhængigt og skabe i frihed. Den anden dræbte på grund af et skjult personligt had og et ønske om at dø.

Den første udførte en »vulgær og simpel forbrydelse« og er en »simpel kriminel.« Den anden udførte en »politisk forbrydelse« og er en »nobel og uselvvisk politisk kriminel«. Lad mig nu spørge alle subversive, politiske mennesker i almenhed, og anarkister i særdeleshed – er denne kendsgerning et tilfælde til at ophøje endnu en »politisk forbrydelse« til berømmelsens glans og solens stråler og til at kaste »simpel kriminalitet« ned i mudderet?

* * *

Men nej! Der er stadig for mange som ser på værket. Men før jeg ser på værket, ser jeg på skaberen. Og dog synes det for mange – så mange – anarkister, som om individet knapt regnes for noget...

Flertallet blandt dem er stadig en del af hoben som siger: »Mennesker tæller ikke. Begivenheder og ideer tæller.« Og det er derfor at så mange højere og sublime væsener, selv blandt os, er blevet trampet ned i mudderet mens mange idioter er blevet løftet op i solens stråler.

* * *

Retten til at dømme mig nægter jeg alle dem som ikke forstår mine længslers røst, mine trængslers råb, min ånds baner, mit sinds sorg, mine ideers begejstring og min tankes kvaler. Men kun jeg forstår alt dette. Vil du dømme mig? I orden! Men du vil aldrig dømme mit virkelige jeg. I stedet vil du dømme det »mig« som du selv har opfundet. Når du tror at du har fået fingrene i mig for at knuse mig, så er jeg der borte, leende i det fjerne.